

Kniha Daniel – sto pätnást'

Odhaľovanie prorockých charakteristík poslednej generácie

Jeff Pippenger

2024-03-04

V poslednej generácii ľudu, ktorý je obchádzaný, sa rozpoznávajú určité prorocké charakteristiky. Sú teda pokolením vreteníc, lebo si utvorili charakter satana. Sú pokolením cudzoložníkov, lebo si vytvorili neposvätené zväzky s nepriateľmi Boha. Dosiahli stav, v ktorom vidia, ale nemôžu porozumieť, počujú, ale nemôžu vnímať, lebo sú neobrátaní, čo je vyjadrené tým, že ich srdcia ztuhnuli. Mojžiš sa tomuto javu venoval ako prvý.

A Mojžiš zvolal celý Izrael a povedal im: Videli ste všetko, čo Hospodin učinil pred vašimi očami v egyptskej krajine faraónovi, všetkým jeho služobníkom i celej jeho krajine; tie veľké skúšky, ktoré videli tvoje oči, tie znamenania a tie veľké zázraky. Ale Hospodin vám nedal srdce, aby ste rozumeli, ani oči, aby ste videli, ani uši, aby ste počuli, až do dnešného dňa. Deuteronómium 29:2–4.

Pri prvej zmienke o laodicejskom fenoméne videnia a počutia je tým, čo Boží ľud nie je schopný vidieť, znamenania a zázraky svojej základnej dejinnej skúsenosti. Jeremiáš označuje tento jav ako črtu „bláznivých panien“ v posledných dňoch a ako znázornenie odmietnutia bláznivých panien prijať posolstvá troch anjelov, ktoré sa začínajú ohlasovaním prvého anjela, aby sa báli Boha Stvoriteľa. Pre túto vzburu neprijímajú neskorý dážď.

Oznámte toto v dome Jakobovom a rozhláste to v Judsku, hovoriac: Čujte teraz toto, ó ľud bláznivý a bez rozumu, ktorí máte oči, a nevidíte; ktorí máte uši, a nepočujete: Nebudete sa ma báť? hovorí Hospodin. Nebudete sa triasť pred mojou tvárou, ktorý som položil piesok za medzu moru večným ustanovením, takže ho nemôže prekročiť? A hoci sa jeho vlny vzdúvajú, predsa nemôžu zvíťaziť; hoci hučia, predsa ho nemôžu prejsť. Ale tento ľud má srdce odbojné a spurné; odvrátili sa a odišli. Ani nepovedia vo svojom srdci: Bojme sa teraz Hospodina, svojho Boha, ktorý dáva dážď, skorý i neskorý, v jeho čas; zachováva nám ustanovené týždne žatvy. Vaše neprávosti odvrátili tieto veci a vaše hriechy zadržali od vás dobré veci. Jeremiáš 5:20–25.

Ezechiel označuje tých, ktorí prejavujú vlastnosti vyjadrené slovami „vidia, a nerozumejú“, za odbojný dom. Sú odbojným domom, ktorý nebude vidieť dejiny svojich základov, ktorý tvoria pochaté panny, neobrátené preto, že odmietajú posolstvo prvého anjela, čo znamená odmietnuť ich všetky; lebo ak neprijmete posolstvo prvého anjela, nemôžete prijať ani druhé, ani tretie. V tomto stave je neskorý dážď týmto pannám zadržívaný v čase neskorého dažďa. Keď Ježiš vo svojom rozprávaní oslovil túto vlastnosť, potom pristúpil k tomu, aby predložil podobenstvo o rozsievачovi.

Ale blahoslavené sú vaše oči, že vidia, a vaše uši, že počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví túžili vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli, a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli. Vy teda počujte podobenstvo o rozsievачovi. Keď niekto počúva slovo o

kráľovstve a nerozumie mu, prichádza ten zlý a uchvacuje to, čo bolo zasiate v jeho srdci. To je ten, kto prijal semeno pri ceste. A ten, kto prijal semeno na kamenisté miesta, je ten, kto slovo počúva a hneď ho s radosťou prijíma; ale nemá v sebe koreň, a preto je len dočasný. Keď pre slovo nastane súženie alebo prenasledovanie, hneď sa pohorší. A ten, kto prijal semeno medzi trnie, je ten, kto počúva slovo; ale starosť o tento svet a klamstvo bohatstva udusia slovo, a on zostáva bez úžitku. Ale ten, kto prijal semeno do dobrej zeme, je ten, kto počúva slovo a rozumie mu; ten potom prináša úrodu a vydáva: jeden stonásobnú, druhý šesťdesiatnásobnú a iný tridsaťnásobnú. Iné podobenstvo im predložil, hovoriac: Nebeské kráľovstvo sa podobá človeku, ktorý zasial dobré semeno na svojom poli. Ale kým ľudia spali, prišiel jeho nepriateľ, prisial kúkol medzi pšenicu a odišiel. Keď potom steblo vyrástlo a prinieslo úrodu, ukázal sa aj kúkol. A sluhovia hospodára prišli a povedali mu: Pane, či si na svojom poli nezasial dobré semeno? Odkiaľ sa teda vzal kúkol? On im povedal: Urobil to nepriateľ. Sluhovia mu povedali: Chceš teda, aby sme šli a vyzbierali ho? Ale on povedal: Nie, aby ste pri zbieraní kúkol a nevytrhali s ním aj pšenicu. Nech oboje rastie spolu až do žatvy; a v čase žatvy poviem žencom: Pozbierajte najprv kúkol a poviažte ho do snopov na spálenie; ale pšenicu zhromaždite do mojej stodoly. Matúš 13:16–30.

Bláznivé sú kúkol a múdre sú pšenica. V podobenstve o desiatich pannách je vlastníctvo oleja tým, čo zjavuje rozdiel medzi týmito dvoma triedami, a pri pšenici a kúkoli je založený na tom, či je semeno, ktorým je slovo, pochopené. Prvá zmienka Mojžiša o triede, ktorá neuvidí, a preto ani neporozumie, kladie posolstvo, ktorému treba porozumieť, do znamení a divov základných dejín. Posledný prorocký odkaz Ellen Whiteovej na prvky slepoty vzurného domu určuje, že oči, ktoré boli blahoslavené, aby videli to, čo si všetci spravodliví muži priali vidieť, boli dejinami milleritského hnutia.

„Všetky posolstvá dané v rokoch 1840 – 1844 majú byť teraz podané s dôrazom, lebo je mnoho ľudí, ktorí stratili správnu orientáciu. Tieto posolstvá majú ísť ku všetkým cirkvám.

„Kristus povedal: „Blahoslavené sú vaše oči, lebo vidia; a vaše uši, lebo počujú. Lebo veru vám hovorím, že mnohí proroci a spravodliví muži túžili vidieť to, čo vy vidíte, a nevideli to; a počuť to, čo vy počujete, a nepočuli to“ [Matúš 13:16, 17]. Blahoslavené sú oči, ktoré videli veci, ktoré boli videné v rokoch 1843 a 1844.“ Manuscript Releases, zväzok 21, 436, 437.

Ježiš vždy ilustruje koniec začiatkom a prvý odkaz na tých, ktorí majú oči, ale nevidia ani nechápu, a posledný odkaz poukazuje na to, že základné dejiny vzurného domu sú tým, čo nie je videné, a preto je to odmietnuté, a tým sa hlúpym znemožňuje rozpoznať neskorý dážď. Dejiny rokov 1840–1844 boli predobrazené vyslobodením starovekého Izraela z egyptského otroctva. Zlyhanie starovekého Izraela prejsť počiatčným procesom skúšky ich priviedlo do Kádeša, kde prijali falošnú správu desiatich vyzvedačov a vyvolili si nového vodcu, aby ich odviezol späť do Egypta. O štyridsať rokov neskôr boli privedení späť do Kádeša a Mojžiš zlyhal tým, že udel do Skaly druhý raz.

Hoci Mojžiš zlyhal, Jozue predsa pokračoval a viedol ich do Zasľúbenej krajiny. Posledná skúška v Kádeši bola spojená s vážnou vzburou, lebo Ježiš vždy znázorňuje koniec začiatkom, a vzburá desiatich vyzvedačov v Kádeši na začiatku štyridsiatich rokov, ako aj na konci štyridsiatich rokov,

takisto znázorňuje veľkú vzburu v Kádeši. Napriek vz bure Mojžiša v Kádeši sa však videnie vstupu do Zasľúbenej krajiny už viac neodkladalo.

Vo vz bure roku 1863, ktorá viedla k zosilnenej vz bure roku 1888, ktorá viedla k zosilnenej vz bure roku 1919, ktorá vyvrcholila vz burou roku 1957, Ježiš priviedol laodicejský adventizmus späť do Kádeša. Priviedol ich späť do dejín, v ktorých prišiel tretí anjel a začal proces skúšky, ktorý napokon prejavil vzburu roku 1863 a vyhnanstvo v blúdení po púšti Laodicey. Tretí anjel vstúpil do záverečných dejín laodicejského adventizmu 11. septembra 2001, keď zostúpil mocný anjel zo Zjavenia osemnástej kapitoly, ktorý je tretím anjelom. Potom oznámil, že Babylon padol, ako to predobrazuje zrútenie Nimrodovej veže, keď boli zrútené veže New Yorku.

„Posolstvo tretieho anjela nebude pochopené; svetlo, ktoré osvieti zem svojou slávou, bude tými, ktorí odmietajú kráčať v jeho postupujúcej sláve, nazvané falošným svetlom.“ Review and Herald, 27. mája 1890.

Ako to bolo so starovekým Izraelom, tak je to aj s moderným Izraelom. Generácia, ktorá je svedkom 11. septembra 2001, je poslednou generáciou. Ježiš povedal v dvadsiatej prvej kapitole Evanjelia podľa Lukáša, že „toto pokolenie“, a toto pokolenie označil ako tých, ktorí budú žiť, keď pominú nebo i zem, čo nastane pri druhom príchode. Toto pokolenie, ktoré sa dožije Kristovho návratu, rozpozná znamenie, ktoré mu dokáže, že je poslednou generáciou. Bude vedieť a rozumieť, že sú to oni, ktorí žijú v čase, keď sa „účinnosť každého videnia“ už viac „neodďaľuje“.

Keď Ježiš s učeníkmi opúšťal chrám, prosili Ho, aby im vysvetlil, čo mal na mysli svojím opisom zničenia chrámu. Tento rozhovor predstavoval rozhovor, ktorý budú viesť Jeho učeníci počas poslednej generácie. Učeníci si želali porozumieť, čo mal na mysli, keď opakovane učil, že laodicejský adventistický zbor má byť zmietaný pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone, keď budú tí, čo sa v ňom klaňajú, vyplúti z Jeho úst a už nebudú tými, ktorí hovoria za Neho.

Ježiš v odpovedi učeníkom opísal zničenie Jeruzalema a dejiny, ktoré nasledovali, až po samý koniec sveta. Keď až po devätnásty verš podal historický prehľad, potom sa obracia k zničeniu Jeruzalema, k zničeniu, ktoré mohlo nastať pri kríži, no ktoré bolo z Božieho milosrdenstva a zhovievavosti odložené asi o štyridsať rokov. Na konci týchto štyridsiatich rokov mal existovať ostatok, ktorý unikne zničeniu, ale len vtedy, ak rozpozná znamenie, ktoré potom dal.

Na počiatku starovekého Izraela bolo obdobie štyridsiatich rokov, ktoré sa začalo súdom nad vzburou desiatich vyzvedačov, odloženým o štyridsať rokov v dôsledku Mojžišovho príhovoru. Na konci starovekého Izraela nastal súd nad vzburou kríža, ktorý bol o štyridsať rokov odložený pre Kristovu zhovievavosť a milosrdenstvo. V oboch dejinách bol ostatok, ktorý unikol. Ježiš vždy znázorňuje koniec nejakej veci jej počiatkom.

Ježiš sa vyjadril k znameniu spojenému so zničením Jeruzalema a označil ho za „dni pomsty“.

A keď uvidíte Jeruzalem obkľúčený vojskami, vedzte, že sa priblížilo jeho spustošenie. Vtedy nech tí, ktorí sú v Judsku, utekajú na vrchy; a tí, ktorí sú uprostred neho, nech vyjdú von; a tí, ktorí sú na vidieku, nech doň nevchádzajú. Lebo toto sú dni pomsty, aby sa naplnilo všetko, čo je napísané. Lukáš 21:20–22.

„dňom pomsty“ je sedem posledných rán, a z tohto dôvodu sestra Whiteová dáva zničenie Jeruzalema do súvislosti s vykonávaním Božím súdom v posledných dňoch.

Pristúpte, národy, aby ste počuli; a načúvajte, ľudia: nech počuje zem i všetko, čo je na nej; svet i všetko, čo z neho vychádza. Lebo rozhorčenie Hospodinovo je proti všetkým národom a jeho prchkosť proti všetkým ich vojskám: úplne ich zahubil, vydal ich na zabitie. Aj ich pobití budú vyhodení a z ich mŕtvol bude vystupovať ich smrad, a vrchy sa budú rozplývať od ich krvi. A všetko vojsko nebies sa rozpadne, a nebesia budú zvinuté ako kniha; a všetko ich vojsko opadá, ako opadáva list s viniča a ako padá zoschnutá figa z figovníka. Lebo môj meč sa napil na nebesiach: hľa, zostúpi na Edóm a na ľud môjho kliatobného súdu, na súd. Meč Hospodinov je naplnený krvou, je zmasťnený tukom a krvou baránkov a capov, tukom z obličiek baranov; lebo Hospodin má obeť v Bózre a veľké zabíjanie v krajine Edóma. A spolu s nimi zostúpia aj divé býky a junce s mocnými býkmi; a ich zem bude premočená krvou a ich prach zmasťnie od tuku. Lebo je to deň pomsty Hospodinovej, rok odplát za spor Siona. Izaiáš 34:1–8.

Ježiš predniesol svoje prvé verejné vystúpenie v Nazarete a predstavil sa ako Mesiáš. Toto vystúpenie bolo prorocky riadené zásadou prvého zmienenia. Čítanie, ktoré si zvolil, ukázalo, že jeho dielo zahŕňa aj ohlásenie „dňa pomsty Hospodinovej“, ktorý je podľa Izaiáša zároveň „rokom odplát za spor Siona“.

Práve v Nazarete Kristus začal svoju verejnú službu a vyhlásil sa za Mesiáša. Vtedy sa tí, ktorí počuli Jeho slová, no nepochopili ich, pokúsili zabiť Ho tým, že Ho zhodia z vrchu. Začiatok Jeho služby bol poznačený tým, že Ho obyvatelia Jeho rodného mesta chceli zabiť, a na konci Jeho služby Ho Jeho ľud skutočne zabil. Jeho služba mala za cieľ stotožniť sa ako Mesiáš, ktorým sa stal, keď bol pomazaný pri svojom krste. Pri Jeho krste zostúpil božský symbol, aby potvrdil naplnenie predpovede o prichádzajúcom Mesiášovi. Dňa 11. augusta 1840 zostúpil božský symbol, aby potvrdil predpoveď skúšobného posolstva tejto histórie. A 11. septembra 2001 zostúpil božský symbol, aby potvrdil predpovedané posolstvo tejto histórie, ktorým je posolstvo neskorého dažďa.

„Po tom, čo sa Ježiš dva dni namáhal medzi Samaritánmi, opustil ich, aby pokračoval na svojej ceste do Galiley. Nezdržal sa v Nazarete, kde prežil svoju mladosť a ranú dospelosť. Prijatie, ktorého sa mu tam dostalo v synagóge, keď sa predstavil ako Pomazaný, bolo natoľko nepriaznivé, že sa rozhodol hľadať úrodnejšie polia, kázať ušiam, ktoré budú počúvať, a srdciam, ktoré prijímú jeho posolstvo. Svojim učeníkom vyhlásil, že prorok nemá úctu vo svojej vlasti. Toto výroky vyjadruje prirodzenú neochotu, ktorú mnohí ľudia majú uznať akýkoľvek obdivuhodne výnimočný rozvoj u toho, kto žil bez okázalosti v ich strede a koho dôverne poznali od detstva. Zároveň by sa tí istí ľudia mohli divoko nadechnúť pre nároky cudzinca a dobrodruha.“ The Spirit of Prophecy, zväzok 2, 151.

V dvadsiatej prvej kapitole Evanjelia podľa Lukáša Kristus označuje stoštyridsaťštyritisíc, poslednú generáciu, ktorá nezomiera. Robí to tým, že predkladá dejiny, ktoré sa začali pri Jeho poslednej návšteve toho, čo bolo kedysi domom Jeho Otca, no potom sa stalo domom Židov. V rozprávani o dejinách, ktoré Ježiš začal predkladať, dospel k bodu, keď mal byť Jeruzalem a chrám, o ktorom sa chceli učenici dozvedieť, zničený (70 po Kr.). Toto zničenie označil ako dni

pomsty, čo bolo súčasťou Jeho úvodného vyhlásenia o Jeho službe. „Dni pomsty“ predstavovali nielen zničenie Jeruzalema v roku 70, ale aj čas Božieho hnevu, ako je znázornený v siedmich posledných ranách.

Lebo toto je deň Pána, Hospodina zástupov, deň pomsty, aby sa pomstil na svojich protivníkoch; a meč bude požierať, nasýti sa a opije sa ich krvou, lebo Pán, Hospodin zástupov, má obetu v severnej krajine pri rieke Eufrat. Jeremiáš 46:10.

„deň pomsty“ nad Babylonem, znázornený „obľťou v severnej krajine pri rieke Eufrat“, sa začína čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom.

Pre hnev Hospodinov nebude obývaná, ale bude celkom spustošená; každý, kto pôjde popri Babylone, sa zhrozí a zasyčí nad všetkými jeho ranami. Zorad'te sa proti Babylonu dookola; všetci, čo napínate luk, strieľajte naň, nešetrite šípami, lebo zhrešil proti Hospodinovi. Kričte proti nemu dookola: podal ruku; jeho základy padli, jeho múry sú zrúcané, lebo je to pomsta Hospodinova; vykonajte na ňom pomstu; ako robil on, tak robte jemu. Vynite z Babylona rozsievачa i toho, kto v čase žatvy drží kosák; pred strachom z utláčajúceho meča sa každý obráti k svojmu ľudu a každý utečie do svojej krajiny. Izrael je rozptýlená ovca; levy ho zahnali; najprv ho pohltí asýrsky kráľ a napokon mu tento Nabuchodonozor, babylonský kráľ, polámal kosti. Preto takto hovorí Hospodin zástupov, Boh Izraela: Hľa, potrestám babylonského kráľa i jeho krajinu, ako som potrestal asýrskeho kráľa. A privediem Izraela späť do jeho pastviska a bude sa pásť na Karmeli a Bášane a jeho duša sa nasýti na vrchu Efraim a v Gileáde. V tých dňoch a v tom čase, hovorí Hospodin, bude sa hľadať vina Izraela, a nebude jej; aj hriechy Júdu, a nenájdu sa, lebo odpustím tým, ktorých ponechám. Vytiahni proti krajine Meratajim, proti nej i proti obyvateľom Pekódu; pustoš a úplne ich znič za nimi, hovorí Hospodin, a urob podľa všetkého, čo som ti prikázal. V krajine je zvuk boja a veľkej skazy. Akože je roztatý a zlomený kladivo celej zeme! Akože sa Babylon stal spustošením medzi národmi! Nastražil som ti osídlo a aj si chytený, Babylon, a nevedel si o tom; bol si nájdený a aj polapený, pretože si zápasil proti Hospodinovi. Hospodin otvoril svoju zbrojnicu a vyniesol zbrane svojho rozhorčenia, lebo toto je dielo Pána, Hospodina zástupov, v krajine Chaldejcov. Príďte proti nej od najvzdialenejšej hranice, otvorte jej sýpky; navštívte ju na hromady a úplne ju zničte; nech z nej nič nezostane. Pozabíjajte všetkých jej býkov; nech zostúpia na zabitie; beda im, lebo prišiel ich deň, čas ich navštívenia. Hlas tých, čo utekajú a unikajú z babylonskej krajiny, aby oznámili na Sione pomstu Hospodina, nášho Boha, pomstu za jeho chrám. Zvolajte proti Babylonu strelcov, všetkých, čo napínajú luk; utáberte sa proti nemu dookola; nech z neho nik neunikne; odplaťte mu podľa jeho skutku; podľa všetkého, čo urobil, tak urobte jemu, lebo sa pyšne povyšoval proti Hospodinovi, proti Svätému Izraelovmu. Jeremiáš 50:13–29.

Zničenie Jeruzalema v roku 70 po Kr. predstavuje vykonávací súd nad babylonskou smilnicou, ktorý sa začína pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone v Spojených štátoch. Ježiš vedel, že stotožňuje rok 70 po Kr. s čoskoro prichádzajúcim nedeľným zákonom, lebo On je autorom svojho Slova a On je to Slovo. Je dôležité rozpoznať rámec proroctva, ktorý Ježiš predkladá v dvadsiatej prvej kapitole Lukáša, aby bolo možné pochopiť, aké znamenie určuje, že prišla posledná generácia.

V tejto štúdii budeme pokračovať v nasledujúcom článku.

„Kristov príchod nastane v najtemnejšom období dejín tejto zeme. Noemove a Lotove dni zobrazujú stav sveta tesne pred príchodom Syna človeka. Písma, ukazujúc dopredu na tento čas, vyhlasujú, že satan bude pôsobiť so všetkou mocou a „so všetkým zvodom neprávosti“. 2 Tesaloničanom 2:9, 10. Jeho pôsobenie sa zreteľne odhaľuje v rýchlo narastajúcej temnote, v nespočetných bludoch, kacírstvach a zvodoch týchto posledných dní. Satan nielenže vedie svet do zajatia, ale jeho zvody prenikajú ako kvas do cirkví, ktoré sa hlásia k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi. Veľké odpadnutie prerastie do temnoty hlbokej ako polnoc. Pre Boží ľud to bude noc skúšky, noc plaču, noc prenasledovania pre pravdu. Ale z tejto noci temnoty zažiarí Božie svetlo.“

On spôsobuje, že „svetlo zažiarí z temnoty“. 2 Korint'anom 4:6. Keď „zem bola nesformovaná a pustá, a tma bola nad priepasťou“, „Duch Boží sa vznášal nad vodami. A Boh povedal: Buď svetlo! A bolo svetlo.“ Genezis 1:2, 3. Tak aj v noci duchovnej temnoty zaznieva Božie slovo: „Buď svetlo!“ Svojmu ľudu hovorí: „Povstaň, zaskvej sa, lebo prišlo tvoje svetlo a sláva Hospodinova vyšla nad tebou.“ Izaiáš 60:1.

„Hľa,“ hovorí Písmo, „tma prikryje zem a hustá temnota národy; ale nad tebou vzíde Hospodin a jeho sláva sa zjaví nad tebou.“ Verš 2. Kristus, žiara Otcovej slávy, prišiel na svet ako jeho svetlo. Prišiel, aby predstavil Boha ľuďom, a o ňom je napísané, že bol pomazaný „Duchom Svätým a mocou“ a „chodil dobre činiac“. Skutky 10,38. V synagóge v Nazarete povedal: „Duch Pánov je nado mnou, pretože ma pomazal zvestovať evanjelium chudobným; poslal ma uzdravovať skrúsených srdcom, hlásať zajatým prepustenie a slepým navrátenie zraku, prepustiť zlomených na slobodu, hlásať milostivý rok Pánov.“ Lukáš 4,18. 19. Toto bolo dielo, ktoré poveril konat' svojich učeníkov. „Vy ste svetlo sveta,“ povedal. „Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach.“ Matúš 5,14. 16.“ Proroci a králi, 217, 218.